

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2000/48 Br

in de klacht nr. 164.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens tot uitspraak over te gaan, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Klaagster heeft bij verzekeraar een opstalverzekering gesloten voor, blijkens een door verzekeraar op 1 februari 1998 afgegeven polisblad, een woonhuis en een leegstaande kapperszaak met aangebouwde woning, welke objecten op één adres zijn gelegen.

In artikel 14, leden 1 en 2 van de op de verzekering van toepassing zijnde polisvoorwaarden is bepaald:

1. Bij wijziging van bestemming of bouwaard van het gebouw op het risico-adres, (...) alsmede indien het gebouw leeg komt te staan of wordt gekraakt, is de verzekeringnemer verplicht hiervan zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk binnen één maand na de wijziging, aan de maatschappij kennis te geven; de maatschappij heeft dan het recht wijzigingen van premie en/of voorwaarden vast te stellen.
2. Indien de verzekeringnemer geen bericht van de risicowijziging heeft gedaan, wordt verzekeringsdekking geschorst één maand na het ingaan van de wijziging, onverminderd de verplichting van de verzekeringnemer tot betaling van premie, kosten en assurantiebelasting'.

Op 9 augustus 1998 is de op het risico-adres staande garage van klaagster door brand verwoest. Verzekeraar heeft een expert een onderzoek laten instellen, die de schade daarbij voorlopig heeft geraamd op een bedrag van f 20.000,-. Volgens klaagster heeft verzekeraar bij brief van 11 september 1998 de verzekering met ingang van 11 oktober 1998 opgezegd wegens het niet melden van risicowijziging, en bij brief van 16 september 1998 schade-uitkering aan klaagster ontzegd met een beroep op artikel 14, leden 1 en 2.

De klacht

Volgens klaagster heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad door haar schade-claim af te wijzen, zulks doordat:

1. Door verzekeraar wordt verwezen naar door de politie genoemde problemen met het verzekerde perceel. Uit een brief van klaagster van 25 september 1998

blijkt dat zij langere periodes niet in haar woning aanwezig is geweest wegens ziekte, ziekenhuisopname en vervolgens herstel bij haar broer. Als alleenstaande restte haar geen andere keuze. Het is gedurende deze periodes altijd de bedoeling geweest naar de woning terug te keren, wat ook is gebeurd. De inboedel van klaagster is ook al die tijd in haar woning aanwezig geweest.

2. Verzekeraar verwijt klaagster dat zij van de brandstichting geen aangifte bij de politie had gedaan. Klaagster was echter zelf door de politie ingelicht omtrent de brand. Hierdoor was zij in de veronderstelling dat de aangifte in feite geregeld was. Toen zij vernam dat dat niet het geval was heeft zij terstond alsnog aangifte bij de politie gedaan.

3. Klaagster was van 25 januari 1998 tot 16 september 1998 op vakantie bij haar dochter op Aruba. Tijdens deze vakantie kwam haar vriendin geregeld langs om haar planten te verzorgen en de post op te ruimen. Er was dus wel degelijk toezicht. Een in die periode vernielde ruit was door deze vriendin afgedicht. Tijdens deze vakantie was er inboedel in de woning aanwezig, het pand stond niet leeg. De Gemeente heeft klaagster een bevestiging gestuurd waaruit blijkt dat de woning niet als leegstaande woning stond aangemerkt en van permanente leegstand geen sprake is geweest.

4. Een kopie van het rapport van de door verzekeraar ingeschakelde expert is gezonden aan de door klaagsters inboedelverzekeraar ingeschakelde expert. Blijkbaar heeft laatstgenoemde expert de mening van eerstgenoemde expert niet kunnen delen, daar de inboedelverzekeraar op 23 december 1998 de inboedel schade ten bedrage van f 5.450,- heeft betaald zonder over leegstand of het onbewoond zijn van de woning te spreken.

De Ombudsman Schadeverzekering heeft verzekeraar gevraagd duidelijk aan te geven welke termijn hij hanteert wanneer hij spreekt over leegstand. Hierover is echter geen duidelijkheid ontstaan. Volgens de Ombudsman Schadeverzekering is het begrip leegstand op verschillende wijzen uit te leggen. Hij heeft verzekeraar dan ook verzocht gezien de onduidelijkheid over dit begrip klaagster het voordeel van de twijfel te gunnen en de schade te vergoeden. Verzekeraar blijft echter hardnekkig de afwijzing volhouden.

Het standpunt van verzekeraar

Onder 1 stelt klaagster dat zij nog enige tijd in haar woning zou hebben verbleven, doch uit de brief van de politie van 2 juni 1999 blijkt het tegendeel. Uit deze brief blijkt duidelijk dat het desbetreffende pand de afgelopen jaren niet werd bewoond. Uit de brief blijkt voorts dat in de afgelopen jaren jeugd in de woning en de garage heeft verbleven, zodat men kan stellen dat de woning gekraakt is geweest. Hiervan is door klaagster in strijd met artikel

2000/48 Br

14 van de polisvoorwaarden aan verzekeraar nimmer mededeling gedaan. Uit de brief van 25 september 1998 van klaagster blijkt duidelijk dat zij ervan op de hoogte was dat de woning gekraakt was.

Onder 2 stelt klaagster dat verzekeraar haar heeft verweten dat zij geen aangifte bij de politie heeft gedaan. Verzekeraar heeft echter slechts geconstateerd dat zij pas veel later aangifte bij de politie heeft gedaan. Overigens betwijfelt verzekeraar of zij door de politie is geïnformeerd over de brand. In haar aangifte bij de politie staat immers: 'Ik werd op Aruba gebeld ... Ik hoorde dat er politie bij was geweest ...'.

Onder 3 voert klaagster voor het eerst een vriendin ten tonele. Noch tegenover de expert noch in eerdere briefwisseling is deze vriendin genoemd, zodat aan deze mededeling geen waarde kan worden toegekend. Uit het feit dat klaagster nog ingeschreven stond in de Gemeente kan niets anders worden afgeleid, dan dat zij zich niet had laten uitschrijven. Vanaf 1995 waren gas, elektriciteit en water afgesloten. Klaagster heeft geen bescheiden overgelegd waaruit blijkt dat deze nutsvoorzieningen weer aangesloten zijn.

Wat het onder 4 door klaagster gestelde betreft, merkt verzekeraar op dat klaagsters inboedelverzekeraar geen onderscheid maakt tussen bewoond en onbewoond.

Verzekeraar is van mening dat het door hem ingenomen standpunt correct is.

Het commentaar van klaagster

Klaagster heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, haar klacht gehandhaafd. Klaagster wijst erop dat de brief van de politie uitsluitend stelt dat 'niemand kan bevestigen dat het pand de afgelopen jaren werd bewoond'. Dat geldt voor vele woningen. De politie is niet in staat dat bij te houden. Zij merkt nogmaals op dat de Gemeente, op 3 augustus 1999, een schriftelijke verklaring heeft afgegeven inhoudende dat het pand niet als leegstaande woning werd aangemerkt en er geen sprake was van permanente leegstand. Zij legt nog over giro-afschriften blijkens welke in 1997 het perceel op de nutsvoorzieningen was aangesloten.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken. Verzekeraar heeft daarbij uiteengezet dat, anders dan uit het polisblad kan worden afgeleid, op het risico-adres slechts één kapperszaak en één aangebouwde woning aanwezig zijn.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

Verzekeraar heeft vervolgens bij brief van 21 maart 2000 zijn standpunt gehandhaafd. Verzekeraar heeft daarvoor de volgende argumenten:

- a. Leegstand en onbewoond zijn worden als dicht bij elkaar staande begrippen beschouwd;
- b. Verder kan gesproken worden over bestemmingswijziging, welk argument wordt versterkt door de recente verkoop van het perceel en de panden.
- c. Het aanzien van het pand (winkel inclusief woonhuis) en de niet regelmatige controle, hebben ertoe geleid dat het pand aan meerder (brand)gevaar is blootgesteld. Dat dit laatste bij het huis van klaagster het geval was, blijkt duidelijk uit de tweede expertiserapport en trouwens ook uit de schade zelf.

Het oordeel van de Raad

1. Volgens het hierboven onder 'Inleiding' geciteerde artikel 14, leden 1 en 2 vindt een schorsing van de dekking plaats één maand na wijziging van bestemming of bouwaard van het gebouw op het risico-adres, alsmede één maand na kraken van het gebouw of leegstand ervan, indien de verzekeringnemer aan verzekeraar geen bericht van de risicowijziging heeft gedaan. Nu hier sprake is van een uitzondering op een in beginsel bestaande dekking, rust de bewijslast van een plaatsgehad hebbende wijziging van bestemming, van leegstand of van het gekraakt zijn van het verzekerde object op verzekeraar, waarbij overigens opmerking verdient dat verzekeraar, zoals uit het op 1 februari 1998 afgegeven polisblad blijkt, de kapsalon in leegstaande staat heeft verzekerd.

2. Uit hetgeen partijen naar voren hebben gebracht en de door hen overgelegde stukken blijkt weliswaar dat klaagster geruime tijd door ziekte en vakantie niet op het risico-adres aanwezig is geweest, dat er vernielingen hebben plaatsgevonden en dat jeugd geregeld in de later afgebrande garage verbleef. Niet verdedigbaar is echter het daarop gegronde standpunt van verzekeraar dat er sprake is van een wijziging van bestemming van het verzekerde en van het gekraakt zijn van de woning. In aanmerking nemend dat onbestreden is dat (enige) inboedel van klaagster te allen tijde in haar woning aanwezig is geweest, is evenmin verdedigbaar het standpunt van verzekeraar dat sprake was van in de niet nader gedefinieerde leegstand. In dat verband valt te wijzen op hetgeen door klaagster onbestreden is gesteld omtrent het toezicht op de woning. Door het innemen van dit standpunt en op grond daarvan aan klaagster schade-uitkering te ontzeggen heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad. De klacht moet dan ook gegrond worden verklaard. De Raad verbindt aan de gegrondverklaring de in 'De beslissing' vermelde consequentie.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht gegrond. De Raad verbindt hieraan de consequentie dat verzekeraar alsnog de schade moet laten vaststellen, zo dat nog niet is gebeurd, en tot schade-afwikkeling moet overgaan, zulks met inachtneming van het overigens daaromtrent in de polis bepaalde.

Aldus is beslist op 17 april 2000 door Mr. R. Herrmann, voorzitter, Mr. J. Borgesius, Mr. Th.B. ten Kate en Mr. D.H.M. Peeperkorn, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. R. Herrmann)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)